

Arrest

nr. 124 301 van 21 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEBRUYNE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 december 2013 wordt aan de verzoekende partij de beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer (..)

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 10.07.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

°In uitvoering van artikel 74/44, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod drie jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.07.2013; hem betekend op 10.07.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 16.08.2013.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet *juncto* het beginsel van behoorlijk bestuur en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing niet vermeldt hoe en op welke datum zij werd betekend. Dit is nochtans een elementaire vormvereiste. Minstens met het oog op een goede rechtsbedeling en behoorlijk bestuur dienen zij te weten binnen welke uiterste termijn zij beroep kunnen aantekenen. Zoniet zou hun statuut eeuwig precair blijven hetgeen niet de bedoeling is met het oog op de rechtszekerheid.

2.2. De Raad wijst erop dat het betoog van verzoekende partij betrekking heeft op de kennisgeving van de bestreden beslissing, en dat de kennisgeving van een beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling is, doch slechts een loutere uitvoeringshandeling is. De betekening is de individuele, schriftelijke kennisgeving aan een bepaalde persoon van een overheidsakte. De persoonlijke aanzegging is bedoeld om de betrokkene in staat te stellen om te oordelen over het eventueel aanwenden van de door de wet voorziene rechtsmiddelen tegen de akte. Een beslissing waarbij op individuele wijze een element van de juridische positie van een persoon wordt bepaald of gewijzigd – wat *in casu* het geval is – is hem slechts tegenwerpelijk wanneer ze hem wordt betekend. Slechts vanaf de regelmatige betekening ervan kan de beroepstermijn tegen dergelijke beslissing lopen (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, p. 301-302, nrs.458-459). De wijze waarop de individuele, schriftelijke aanzegging gebeurt is in beginsel vrij; behoudens bijzondere wettelijke of reglementaire bepalingen is de betekening aan geen vormvereisten onderworpen. (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, o.c., p. 311, nr. 464).

De Raad ziet voorts ook niet in welk belang verzoekende partij bij haar kritiek heeft, nu zij zelf aangeeft dat de bestreden beslissing haar ter kennis werd gebracht minstens op 27 december 2013 zodat de beroepstermijn hierdoor is begonnen lopen en zij binnen deze termijn onderhavig beroep tijdig heeft ingesteld.

2.3. Het eerste middel is in al zijn onderdelen onontvankelijk.

2.4. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook van de beginselen van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging.

Na een theoretisch betoog wijst de verzoekende partij erop dat bij de uitvaardiging van een inreisverbod rekening moet gehouden worden met de specifieke omstandigheden waarin zij zich in het Rijk bevindt en dit zeker nu de maximale termijn in toepassing van artikel 74/11, §1, 2° van de vreemdelingenwet wordt opgelegd onder verwijzing naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Zij meent dat zij negatief wordt gesanctioneerd omdat zij nog een aanvraag op grond van artikel 9bis heeft ingediend, dit terwijl voormeld artikel 74/11 geen dergelijke sanctie voorziet. Integendeel, met de aanvraag pogen zij en haar gezin hun illegale verblijfstoestand te regulariseren. Dit mag hen niet ten kwade worden geduid. Zij wijst erop dat deze aanvraag nog steeds hangende is gelet op het beroep tegen de afwijzingsbeslissing bij de Raad. Zij wijst erop dat zij in deze aanvraag gewezen heeft op het verblijf van het jonge gezin in België en dat er buitengewone omstandigheden werden ingeroepen zodat zij onmogelijk terug kunnen naar Armenië. Zij stelt deze aanvraag niet in het herkomstland te kunnen indienen en gaat in op de elementen aangehaald inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de

vreemdelingenwet. Hiermee wordt echter hoegenaamd geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. Er werd dan ook geen onderzoek gedaan naar de specifieke omstandigheden eigen aan haar zaak. Zij meent dat deze automatisch een toepassing inhoudt van het opleggen van de maximale termijn. Verder meent zij dat artikel 8 EVRM haar toelaat haar gezinsleven hier in België verder uit te bouwen gelet op de reeds bestaande integratie en het feit dat haar zoon nooit in Armenië is geweest. Ook kan zij niet gescheiden worden van haar gezin. Gelet op de afzonderlijke beslissingen inzake het inreisverbod ontstaat het gevaar op tegenstrijdige situaties. Ook het beroep inzake de afwijzing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zal gegrond voorkomen waardoor er geen beletsel is om een verblijfsmachtiging toe te kennen.

2.5. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de *“algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* merkt de Raad op dat er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur zijn en het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk aan te geven welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom. Het komt niet aan de Raad toe om uit dergelijk algemene verwijzing te gaan distilleren over welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur het precies gaat. Ook laat de verzoekende partij na te verduidelijken op welke wijze de rechten van verdediging werden geschonden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.6. De Raad merkt voorts op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het voor de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98 937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitevinding.

2.8. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.9. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als volgt luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

2.10. Het betoog van de verzoekende partij dat haar verweten wordt een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te hebben ingediend en dit als een vorm van sanctie beschouwd, kan vooreerst niet gevolgd worden. De gemachtigde motiveert dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat er niet aan de terugkeerverplichting is voldaan nu de verzoekende partij een eerder bevel om het grondgebied te verlaten genegeerd heeft. De reden waarom tevens verwezen wordt naar de ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is erin gelegen te duiden waarom het opleggen van een inreisverbod van maximaal drie jaar gerechtvaardigd is, met name omdat juist door het feit dat verzoekende partij, na het negeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, door het indienen van een regularisatieaanvraag hiermee nog meer te kennen geeft niet te zullen/willen voldoen aan de terugkeerverplichting. De intentie van de verzoekende partij wordt daarmee immers alleen maar verduidelijkt, met name om op het Belgische grondgebied te blijven en geen vrijwillig gevolg te geven aan het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, dit ondanks haar illegale verblijfsituatie. De verwijzing naar de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de bestreden beslissing dient aldus niet opgevat te worden als een sanctie maar integendeel als een verantwoording waarom een inreisverbod van maximum drie jaar gerechtvaardigd is.

2.11. Voorts waar de verzoekende partij verwijst naar de elementen die zij in het kader van de aanvraag 9bis heeft ingeroepen, dient de Raad vast te stellen dat ook op 20 december 2013 de verwerende partij een beslissing genomen heeft omtrent deze aanvraag waarbij zij de daarin ingeroepen elementen beoordeeld heeft en verworpen heeft concluderende dat deze elementen haar niet verhinderen terug te keren naar het land van herkomst. Gelet op het feit dat er reeds een beslissing genomen was in deze aanvraag ziet de Raad geenszins in waarom de verwerende partij omtrent deze aanvraag en de daarin opgeworpen elementen nogmaals zou moeten motiveren in de thans bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij er voorts op wijst dat zij een beroep heeft ingediend tegen de afwijzingsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient voorts gesteld dat verzoekende partij thans sowieso belang ontbeert bij deze kritiek nu de Raad bij arrest nr. 124 300 van 16 mei 2014 dit beroep verworpen heeft. Haar betoog ervan overtuigd te zijn dat zij in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging is dan ook niet dienstig.

2.12. Tenslotte, waar de verzoekende partij zich nog beroept op artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals *in casu*, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.13. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen

gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.14. Verzoekende partij toont op geen enkele wijze *in concreto* aan dat er ernstige hinderpalen zijn om haar gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Waar zij erop wijst dat zij en haar gezin dreigen gescheiden te worden, dient de Raad op te merken dat ook deze personen illegaal op het grondgebied verblijven en dat diens beroep tegen de aan hen betekende beslissing houdende inreisverbod eveneens verworpen werd bij arrest 124 299 van 16 mei 2014 van de Raad. De angst dat er tegenstrijdige situaties zouden kunnen ontstaan is aldus niet gegrond. Nogmaals benadrukt de Raad dat ook het beroep tegen de afwijzingsbeslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet verworpen werd. Verzoekende partij toont verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om in België te blijven, hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

2.15. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER